

at vise nogen Fasthed, hvis det skal lykkes at gennemføre faste og gode Principper paa dette Omraade.

Jeg frygter altsaa for, at hvis dette Ændringsforslag skulde blive vedtaget, vil det kun blive en formel Foranstaltning, som kun kan have den Virkning til næste Aar at give Anledning til samme Kritik, som man i Aar har fremført, mod Statsbanebevillingerne, nemlig at disse ikke bruges i det fulde Omfang. Jeg vilde gerne se paa det stillede Ændringsforslag saaledes, at det er et Udtryk for Finansudvalgets Flertals Ønske om, at Bevillingernes Omfang bliver respekteret. Dette Ønske tiltræder jeg, og det vil være mig magtpaaliggende at arbejde for dette Ønskes Gennemførelse. Men det forekommer mig, at det ærede Flertal med disse Udtalelser af mig maatte kunne være tilfreds og ikke finde Anledning til at opretholde Ændringsforslaget.

Der er ogsaa andre Grunde, der taler for at tage Ændringsforslaget tilbage, nemlig, at vel har den højtærede Finansminister ved denne Løjlighed fremlagt et meget tilfredsstillende Finanslovsforslag, men der er paa den anden Side ikke Tvivl om, at der vil blive stillet Krav baade ved denne Behandling af Budgettet og ved tredie Behandling, som vil forrykke det opnaaede foreløbige Resultat ikke saa lidt. Naar man nu opretholder en saadan efter min Mening blind og formel Bevilling, kan jeg ikke se andet, end at den gør den Fortræd at vise en større Udgift, end der virkelig er Brug for, og det kan efter min Mening kun have den Virkning, at man vil blive mere tilbageholdende overfor andre Bevillinger og Forslag, hvis reelle Berettigelser er større. Det forekommer derfor mig, at alt taler for, at dette Ændringsforslag ikke bør opretholdes.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvor langt man nu er kommet med Funder—Bramminge-Banen, vil jeg oplyse, at Linien fra Bramminge til Grindsted er udstykket, og at man om en Maanedstid er færdig til at udbyde den midterste Del af Anlægget, nemlig Egnen omkring Grindsted, i Entreprise. Det har forsinket disse forberedende Arbejder noget, at det har vist sig, at man ikke vilde kunne komme igennem med dette Anlæg uden ved væsentlig Overskridelse af Bevillingens Beløb. Det er dog rimeligt, at man har taget sig Tid til at undersøge, om det ikke var muligt ved Besparelser paa forskellige Steder at bringe Beløbet ned. Disse Undersøgelser er ogsaa nu afsluttede eller paa det nærmeste

afsluttede. Det ser ud, som om det i alt vil blive 1 Mill. Kr., som Banens Anlægsudgift vil komme til at overstige det vedtagne Beløb.

Jeg skal med disse Bemærkninger til lade mig indtrængende at henstille til Finansudvalgets Flertal at tage dette Ændringsforslag tilbage, fordi det efter min Opfattelse kun kan blive formelt, fordi dets Gennemførelse vil gribe forstyrrende og skadeligt ind i den Forretningssgang, som det i øvrigt er mit oprigtige Ønske at gennemføre, og fordi det forekommer mig, at dets Vedtagelse vilde virke hindrende og skadeligt paa andre Forslag, som kunde have berettiget Krav paa at blive fremmet.

Andreasen: Det er en Selvfølge, at jeg finder mig i høj Grad skuffet over det Svar, den højtærede Minister gav mig og andre Talere paa vor Henvendelse angaaende Udstikning af den midtsjællandske Bane. Jeg maa tilstaa, at Ministerens Udtalelser fik mig til at erindre det gamle Ord: Hvor der er en Villie, er der ogsaa en Vej. Jeg har det bestemte Indtryk, at Ministeren vil ikke være med til at fremme denne Sag. Han er i den Henseende en dristig Mand, thi han ved jo, at denne Sag bæres frem af saa fortræffelige Repræsentanter som det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle), Konseilspræsidenten, de ærede Medlemmer fra Lejre (N. Frederiksen) og Frederikssund (L. Pedersen), og jeg kan kun ønske, at han viste samme Dristighed i sin Opræden overfor Statsbanernes Administration, som ikke alene ønsker denne Sag standset og hindret, men ogsaa overhovedet at hindre, hvad der fra andre Egne Landet over har været Tale om angaaende vort Jernbanevæsen. Jeg tillod mig at gøre opmærksom paa i Gaar, at man kræver af os Rigsdagsmænd, ogsaa af os, der støtter den nuværende Regering, at vi skal stemme for at lade Militærbevillinger til op imod 30 Mill. Kr. passere uhindret, fordi Lov er Lov; og Lov skal holdes, men saa maa den højtærede Minister ikke stille det Krav til os menige Repræsentanter i Landet, at vi skal roligt finde os i, at andre Love, som vi mener, der er langt større Grund til og bedre Mening i at udføre, ikke bliver respekteret. Og Sandheden er jo, at der ifølge Jernbaneloven af 1908 til Dato skulde have været anvendt omtrent 15 Mill. Kr. til nye Statsbaneanlæg, men der er kun anvendt omtrent 10 Mill. Kr., og af de bevilgede